

З А Р І Ч Н Ю К И

Справжніх працелюбів, щедрих душею людей у нашому колективі в ньому у сільськогосподарському підприємстві є немало. Їх хліборобська доля навіки зріднилася з селом, з матінкою-землею. І які б політичні катаклізми не проносилися верхами суспільства, які б чергові кампанії не відбувалися, у них одна справа, одвічно почесна і надзвичайно відповідальна — рости врожаї, виробляти продукцію. Ця політика гольовніша за мітинги, демонстрації. В цій політиці наше сьогоднішнє і завтрашнє. Добробут країни починається з поля, з вагатого колоса, з багатого

прилавку магазину, з святого запашного хліба на столі у кожній сім'ї. І, може, й не часто ми згадуємо тих, хто ростив цей хліб, доклав чимало праці, щоб його зібрати. Тому хотів би кількома штрихами розповісти про одну таку сім'ю — Зарічнюків, справді хліборобську з дідапрадіда.

Володимир Степано-

вич Зарічнюк належить до середнього покоління, яке прийшло на зміну своїм батькам, що звідали воєнні роки та повосне лихоліття. Освоїв професію механізатора, лишився в селі, як і більшість тодішніх його ровесників. То, мабуть, була не романтика, а одвічний поклик старовинних русівельських земель, яким немало довелося звідати на своїм віку, а, може, й поклик предків, ратаїв-хліборобів. Так і своє коріння міцно пустив у цю землю. А потім, як одружився, пішли дітки. Бував так, що в сім'ї одне-двос. Кажуть, досить, менше клопоту буде. Але Володя не зважав на це: «Хай ростуть!».

Вбирався в пір'я молодняк — Ігор, Петро, Павло. Потім дівчинка з'явилася, ще один син. Як лелечата. З роками придивлялися хлопці до батькової роботи, прагнули сісти за кермо. Ось уже й Ігор з армії прийшов.

— Буду з тобою, тату, працювати!

Коли ви завітасте на бурякове поле господар-

ства, де працює комплекс, то знайте — на ньому Зарічнюки — Володимир Степанович і два його сини Ігор і Павло. Мені, як керівнику, присмодно сказати — відмінно трудяться хлопці, заслуговують найкращих слів похвали. Вони зібрали більше 60 гектарів цукристих. З раннього ранку і до смерку очищають поле від врожаю. Хіба ж не будете гордитися такими механізаторами!

Це лише осінній період. А в жнива Володимир Степанович працював на жатці, старався, аби швидше скосити хліб, потім заготовляв сіно для громадського тваринництва. І, звичай-

но, вірними помічниками йому були і завжди є діти. Крім трьох старших, яких назвав вище, є ще й менші — школярі Ганя та Вітя. Сьогодні в них головне завдання — добре вчитися. Але разом з тим і допомогти батькам у всьому, зокрема по господарству. Одна ж сім'я. Одні ж турботи. Тим більше, що й Олена Михайлівна, дружина Володимира, має не так

багато часу, бо працює телятницею. Отож клопотів вистачає у всіх.

Мабуть, буде несправедливо, коли обійду увагою ще одну людину із Зарічнюків — матір Володимира Степановича, Меланію Давидівну. Їй вже за сімдесят. Нелегке життя прожила жінка. Весь час працювала в колгоспі, була і ланковою. В її роки б тільки відпочивати. Але Меланія Давидівна не з таких. Ще й зараз працює в городній бригаді, має ділянку цукрових та кормових буряків.

Я коротко розповів лише про одну хліборобську сім'ю нашого господарства, члени якої користуються авторитетом у селян. На таких людях тримаються наші села, наша земля. І вони не вимагають чогось зайвого, а самотужки долають труднощі, ставлять на своїх дітей, живуть з вірою у краще майбутнє. А воно неодмінно повинне бути.

Євген ІЛЬЧЕНКО,
голова правління
колективного
сільськогосподарського
підприємства «Промінь».